

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

XVI. In fun. Antonii Fabricii, Stetinens. Pomeran. I. V. Studiosi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

Quod restat vobis, Rector MAGNIFICE, cæterique omnium ordinum lectissim. & honoratissimi Viri nomine, singulares ago & habeo gratias, quòd has desideratissimi filii exequias tam frequenti comitatu prosequi voluistis. Nam cum non parùm solatii ex istac vestra humanitate præceperit, facilè videt, quando officio vobis obstrictus & alligatus sit. Quo circa id sedulò contendet ac laborabit, ut, quoad poterit fieri vestris commodis ac utilitatibus semper studeat atque inseruiat.

ORATIO XVI.

IN PVNERE

ANTONII FABRICII, STE-
TINENS. POMERAN. J. U.
STUDIOSI.

RECTOR MAGNIFICE,

Patres Academici Reverendi admodùm, Amplissimi Clarissimiq; Consules ac Senatores prudentissimi, & tu Juventus nobilissima atq; lectissima.

Ita comparatum fermè nobilcum est, ponimus longè nostras spes, & dispensamus futura, & cum mortales nati simus, hoc est, in singulas horas finiendi, ejus tamen vix unquam satis reminiscamur. Præcipuè cum firmi valentesq; sumus, & quod poëta ait, lateri pedibusq; bene est. Cum certè tam longè à fine nostro omnis cogitatio abest, quàm cætera nostra extra timorem mortis posita videntur. Equidem cum ante hos paucos dies ANTONII FABRICII, Præstantissimi Juvenis, quem modò humavimus, intuerer florè, & quæ

& quæ in eo notabatur alacritatem indolis recogita-
rem, minimè omnium existimabam futurum, ut in præ-
senti aut ei à vobis eundæ essent exequiæ, aut mihi in e-
jus funere nonnihil verborum faciendum. Alia omnia
& persuadebam meo animo, & Parentibus amplissimis,
quin ipsi Patriæ etiam, promittebam. Eas enim viven-
di rationes instituisse mihi videbatur ANTONIUS;
ut qui in vitâ nihil magis colendum virtute existimaret:
ita versari in studiis; tamquam hæc sola essent, unde a-
ditus sibi ad paterni avitiqve nominis gloriam patere
posset. At quàm fefellit me hæc opinio & auguratio
mea? Quam longè à suis juxta & aliorum votis Nolter
jacet? Non illum ætatis flos lætissimusqve annorum
vigor tueri potuit: non morum venustas, & si quæ a-
lia sunt, quæ nunquam non in adolescentibus amare &
magnifacere solemus. Intercisa everlaque nunc est o-
mnis de eo concepta spes: & manifestissimè patet, ni-
hil verius à sapientissimis viris unquam potuisse pro-
nunciari, quàm quæ de homine statuerunt: ζῶον esse
ἐφήμερον; & ὀλιγοχρόνιον φαντασμα: & quiddam mu-
tabile in singula momenta: & quod præcipuè futilita-
tem ejus exprimit, somnium umbræ. Nam quid fuga-
cius umbra aut inanius est? Somnium verò priusquam
tenetur, elabitur & transit. Et tamen tanta molimur
assiduè ac ægitamus animis: & cùm tot septi casibus
undiq; & circumvallati veluti simus, non providemus
illos magis, quàm provocamus ultrò atque laceessimus.
Quid clausum nobis, quid intentatum sinimus? Belli-
geramus, navigamus, peregrinamur per remotissimas
terras, & inter mille labores perichitamur vitam quotidiè
non alio fine, quàm ut præsidia comparemus nobis, tū
jucun.

lucundissimè, tum & longissimè vivendi. Quo sit, ut dum tenemus curas & cogitationes nostras omnes occupatas extra nos, in nosmet ipsos descendamus rarius, & consideremus, non in perpetuum datum nobis spiritum; hancque compagem corporis, cujus causa tot adimus discrimina, ea conditione esse, ut horis singulis, imò momentis, solvi & destrui queat. Dormientibus itaque similes agimus, qui delectantur simulacris quibusdam vanis, quæ per quietem vident; nec reminiscuntur evigilandum esse denuò, & omnem mox evanescere inanis imaginis voluptatem. Sed in sententiam istam plura adjicere necesse non est. Nunc quidem, cum mihi non modò cum eruditissimis viris, sed sapientissimis quoque, res est. Quorum proprium semper fuit, id dare operam, ut nossent se, & mortem assiduè meditarentur. In quo omnem philosophandi vim positam statuebat Plato. Neque id falsò quidem: cum id divinæ quoque literæ inculcent. Ego verò FABRICIUM nostrum beatum prorsus statuo, qui Juvenis admodum valedixit rebus humanis, & ante decessit vita, quàm posset sentire, nihil reverà eam esse aliud, quàm officinam quandam dolorum & miseriarum, ubi prematur semper alius, & alius premat. Multi venerunt ad grandiore[m] ætatem, & plures fecerunt annos, non alio fructu, quàm ut cruciarentur malis diu, quòd diu viverent, & infelicissimi morerentur tandem, qui fortunatissimi obire poterant, si paullò maturius obiissent. Nihil hujus timendum nostro est: prævenit calamitates omnes & clades; & tenet portum, priusquam aut mutiletur navis, aut elidatur penitus atque desidat. Nos infelices sumus ac miseri, & inter media aliorum naufragia jactamur ac circumagimur, dubii, quæ nos
for-

fortuna tandem maneat, quem habituri finem nostri labores. Utrumne nos demersura tempestas eadem, aut nudos ac inopes in littus aliquod ejectione. Vobis **RECTOR MAGNIFICE**, & cæteri Exequiatores omnium ordinum honoratissimi atque lectissimi, cum Parentum absentium, tum Popularium nomine, qui curarunt interim funus, singulares ago gratias, quod ad exequias istas tam frequentes convenistis. Quod vestrum studium uti eximium est, & plenum humanissimæ pietatis; ita vicissim illi diligentem navabunt operam, ut omni officii genere, quod gratum vobis fore intelligent, quoad poterunt, compensent.

ORATIO XVII,

IN FVNERE

CASPARI ANKELMANNI,

Lips. Misn. J. U. Studiosi,

RECTOR MAGNIFICE,

Patres Academicæ per quàm Reverendi, Amplissimi, Excellentissimi, atq; Clarissimi:

nec non cæteri omnium ordinum Lectissimi ac Honoratissimi Viri:

DE natalibus, indole moribusque ac studiis **CASPARIS ANKELMANNI**, Ornatissimi Juvenis, cui hoc institutum ac celebratum solenne funebre est, cum alibi satis commemoratum atq; expositum sit, nihil nunc attinet in eam sententiam plura dicere, & rerum earundem repetitione molestiam vobis creare.

Poti-